

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4943/2567

พนักงานอัยการจังหวัด โจทก์ เด็กหญิง ว. โดยนางสาว ค. ผู้แทนโดยชอบธรรม โจทก์ร่วม นาย น. กับพวก จำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.วิ.อ. มาตรา 160, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้และคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น เหตุเกิดวันเดียวกันและสถานที่เดียวกัน จึงมีความเกี่ยวพันกันจนอาจฟ้องเป็นคดีเดียวกันได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 160 วรรคหนึ่ง การนับโทษต่อจึงต้องอยู่ในบังคับของ ป.อ. มาตรา 91 (3) กล่าวคือ ไม่ว่าจะมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือลดมาตราส่วนโทษด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกทั้งสิ้นต้องไม่เกินห้าสิบปี เว้นแต่กรณีที่ศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 ในแต่ละคดีมีกำหนด 37 ปี 4 เดือน แล้วนำโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้นมานับต่อจากคดีนี้ได้ ซึ่งเมื่อรวมโทษทุกคดีแล้วโทษจำคุกเกินห้าสิบปีที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษา โดยมีได้กำหนดว่าเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วโทษจำคุกต้องไม่เกินห้าสิบปีจึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใด ยกขึ้นอ้างศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225

คำพิพากษา

คดีนี้ ศาลชั้นต้นสั่งรวมพิจารณาพิพากษาเข้ากับคดีหมายเลขดำที่ อ 378/2564 หมายเลขแดงที่ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น โดยให้เรียกจำเลยในสำนวนคดีดังกล่าวว่าจำเลยที่ 1 แต่คดีดังกล่าวได้ยุติลงตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 โดยคู่ความไม่ได้ฎีกา คดีจึงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีนี้ โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 277, 283 ทวิ, 310, 317 นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 378/2564 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 1 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้ลงโทษต่อ ระหว่างพิจารณา เด็กหญิง ว. ผู้เสียหายที่ 2 โดยนางสาว ค. ผู้เสียหายที่ 1 มารดาผู้แทนโดยชอบธรรมยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาต (ที่ถูก อนุญาตให้เข้าร่วมเป็นโจทก์เฉพาะความผิดฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย ฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร และฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง) และโจทก์ร่วมยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อร่างกาย 60,000 บาท ค่าเสียหายต่อจิตใจ 60,000 บาท ค่าเสียหายต่อชื่อเสียงเกียรติคุณ 40,000 บาท ค่ารักษาพยาบาล 20,000 บาท ค่าขาดรายได้ของผู้เสียหายที่ 1 ระหว่างอยู่ดูแลโจทก์ร่วมเป็นเงิน 30,000 บาท และค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปพบพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ และในการย้ายโรงเรียนแห่งใหม่ 10,000 บาท รวมเป็นเงิน 220,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันคำร้องวันที่ 1 มิถุนายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม จำเลยทั้งสองให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ในสำนวนแรกจำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

277 วรรคสี่, 310 วรรคแรก, 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 และในสำนวนที่สอง จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคสี่, 317 วรรคสาม ประกอบมาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองในสำนวนแรกและการกระทำของจำเลยที่ 1 ในสำนวนที่สองเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 สำนวนแรก ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือ ผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 6 ปี ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังกับ ฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง เป็น การกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็ก อายุไม่เกินสิบสามปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุด ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกจำเลยทั้งสองคนตลอดชีวิต สำนวนที่สอง ลงโทษ จำเลยที่ 1 ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการ อนาจาร จำคุก 6 ปี ฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีอันมีลักษณะเป็นการโทรม เด็กหญิง จำคุกตลอดชีวิต ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 ทั้งสองสำนวนเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้จำเลยที่ 1 กระทงละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 สำนวนแรก ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 4 ปี และฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี อันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน สำนวนที่สอง ฐานร่วมกันพรากเด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 4 ปี และฐาน ร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง คงจำคุก 33 ปี 4 เดือน เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว สำนวนแรก จำเลยที่ 1 จำคุก 37 ปี 4 เดือน ส่วนจำเลยที่ 2 ให้ จำคุกตลอดชีวิตสถานเดียว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) สำนวนที่สอง จำเลยที่ 1 จำคุก 37 ปี 4 เดือน ให้นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ 378/2564 หมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้นต่อจากโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีอาญา หมายเลขดำที่ อ 377/2564 หมายเลขแดงที่ อ 1035/2564 ของศาลชั้นต้น ให้จำเลยทั้งสอง ร่วมกันชำระค่าสินไหมทดแทน 140,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วม และให้จำเลยที่ 1 ชำระ ค่าสินไหมทดแทน 100,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 20 มกราคม 2564 จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่ กระทรวงการคลังปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี นับแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง แต่ต้องไม่เกินอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ ข้อหาและคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลย ทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นอุทธรณ์ให้ เป็นพับ จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติในชั้นนี้ว่า ขณะเกิดเหตุ เด็กหญิง ว. โจทก์ร่วมอายุ 11 ปีเศษ เกิดวันที่ 4 มีนาคม 2552 เป็นบุตรของนาย ป. และนางสาว ค. ผู้เสียหายที่ 1 โดยพักอาศัยและอยู่ในการอุปการะเลี้ยงดูของผู้เสียหายที่ 1 วันเกิดเหตุตามฟ้อง เวลา 21.30 นาฬิกา นาย น. และนาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ไปรับโจทก์ร่วม เด็กหญิง น. และนางสาว ข. ที่ปากซอย แล้วพาไปนั่งเล่นที่บ้านของนาย ส. ซึ่งอยู่ในซอยหลังโรงเรียนอนุบาล ต่อมานาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ออกไปแล้วกลับมาโดยมีนาย ณ. และจำเลยที่ 1 กับพวกมาด้วย

จากนั้นเวลา 22.30 นาฬิกา นาย ณ. และจำเลยที่ 1 ช่มขึ้นกระทำชำเราเด็กหญิง น. ภายในห้องนอนในลักษณะผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเรา ต่อมาคนร้ายสี่คนช่มขึ้นกระทำชำเราโจทก์ร่วมในห้องเดียวกันโดยคนร้ายผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเรา แล้วคนร้ายทั้งหมดหลบหนีไป วันรุ่งขึ้นผู้เสียหายที่ 1 และนาย ธ. บิดาของเด็กหญิง น. ทราบเรื่อง จึงแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร ห. ร้อยตำรวจเอกหญิง ร. และพันตำรวจตรี ก. พนักงานสอบสวนไปตรวจสถานที่เกิดเหตุ พนักงานสอบสวนส่งโจทก์ร่วมและเด็กหญิง น. ไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ห. สำหรับความผิดฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง คู่ความไม่อุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ส่วนคดีของจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืนว่ามีความผิดฐานร่วมกันพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังและฐานร่วมกันกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกินสิบสามปี อันมีลักษณะเป็นการโหมเด็กหญิง คู่ความไม่ฎีกา จึงเป็นอันยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 หรือไม่ โจทก์และโจทก์ร่วมมีโจทก์ร่วมและนางสาว ข. เป็นพยานเบิกความทำนองเดียวกันว่าวันเวลาเกิดเหตุ นาย ณ. และนาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ไปรับโจทก์ร่วม เด็กหญิง น. และนางสาว ข. หรือมาดไปที่บ้านที่เกิดเหตุ โจทก์ร่วมและนาย ส. ร่วมประเวณีกันที่ห้องโถง จากนั้นนาย ส. ขับรถจักรยานยนต์ออกไปสักพักก็กลับมาโดยมีจำเลยทั้งสอง นาย ณ. และนาย อ. ตามมาด้วย ทุกคนนั่งคุยกันที่ห้องโถง มีการเรียกชื่อเล่นกัน ต่อมา นาย ณ. จุกกระซอกเด็กหญิง น. เข้าไปในห้องนอน นางสาว ข. และโจทก์ร่วมจะเข้าไปช่วย แต่นาย ณ. และนาย ส. จับตัวไว้ นาย ณ. ช่มขึ้นกระทำชำเราเด็กหญิง น. จนสำเร็จความใคร่แล้วออกไป จากนั้นจำเลยที่ 1 เข้าไปช่มขึ้นกระทำชำเราเด็กหญิง น. จนสำเร็จความใคร่ เด็กหญิง น. ไปล้างตัวในห้องน้ำและใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ติดต่อเด็กหญิง อ. ผ่านโปรแกรมเฟซบุ๊ก เมสเซนเจอร์ เพื่อให้มาช่วยเหลือ จากนั้นเด็กหญิง น. ออกจากห้องน้ำและชวนนางสาว ข. ออกจากบ้านที่เกิดเหตุไป ขณะเด็กหญิง น. ไปเข้าห้องน้ำจำเลยที่ 2 เข้ามาจับตัวโจทก์ร่วมดึงเข้าไปในห้องนอนโดยมีชายคนหนึ่งตามเข้าไปในห้องด้วย นางสาว ข. ไม่กล้าเข้าไปช่วยเพราะกลัวถูกจุกเข้าไปด้วย จำเลยที่ 2 ผลักโจทก์ร่วมให้นอนบนที่นอนแล้วถอดเสื้อผ้าของโจทก์ร่วมออก จำเลยที่ 2 ถอดกางเกงและใช้อวัยวะเพศสอดใส่อวัยวะเพศของโจทก์ร่วมและชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง ขณะนั้นชายคนหนึ่งใช้มือปิดปากโจทก์ร่วมเพื่อไม่ให้ร้อง เสร็จแล้วจำเลยที่ 2 ออกไป โจทก์ร่วมยังคงนอนอยู่ จากนั้นนาย ส. นาย อ. และจำเลยที่ 1 เข้าไปผลัดเปลี่ยนกันกระทำชำเราโจทก์ร่วม โดยใช้อวัยวะเพศสอดใส่อวัยวะเพศของโจทก์ร่วมและชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่คนละ 1 ครั้ง เสร็จแล้วจำเลยทั้งสองกับพวกหลบหนีไป โจทก์ร่วมไปล้างตัวในห้องน้ำแล้วกลับไปที่ห้องโถง ไม่พบผู้ใด จึงเดินไปที่หน้าปากซอย พบเด็กหญิง น. และนางสาว ข. ต่อมาเจ้าพนักงานตำรวจซึ่งได้รับแจ้งเหตุจากเด็กหญิง อ. เดินทางไปพบโจทก์ร่วมกับพวก โจทก์ร่วมกับพวกจึงแจ้งเจ้าพนักงานตำรวจ เห็นว่าพยานทั้งสองไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลยที่ 2 ไม่มีเหตุระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งเบิกความปรักปรำจำเลยที่ 2 โดยไม่เป็นความจริง ขณะเกิดเหตุมีแสงจากภายนอกผ่านประตูหน้าต่างและช่องลมลอดเข้ามาภายในบ้านที่เกิดเหตุในสภาพสลัว ๆ พอมองเห็นหน้ากันได้ในระยะใกล้ พยานทั้งสองเห็นจำเลยที่ 2 ตั้งแต่ นาย ส. ขับรถกลับเข้ามาที่บ้านที่เกิดเหตุและเห็นจำเลยที่ 2 ดึงโจทก์ร่วมเข้าไปในห้องนอน และโจทก์ร่วมยังเห็นจำเลยที่ 2 ในระยะใกล้ขีดขณะจำเลยที่ 2 ช่มขึ้นกระทำชำเราโจทก์ร่วม ขึ้นสอบสวนเจ้าพนักงานตำรวจให้โจทก์ร่วมและนางสาว ข. ดู

ภาพถ่ายจำเลยที่ 2 จากข้อมูลทะเบียนราษฎร โจทก์ร่วมยืนยันว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่
ข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วม และนางสาว ข. ยืนยันว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้าย เชื่อว่าโจทก์ร่วมและ
นางสาว ข. จดจำหน้าจำเลยที่ 2 ได้ นอกจากนี้นาย ส. ยังให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนว่านาย
ส. ร่วมกับจำเลยที่ 2 และพวกข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วม คำให้การของนาย ส. เป็น
พยานบอกเล่าและคำชี้แจงของผู้ร่วมกระทำความผิด แต่คำชี้แจงนั้นมิได้เป็นการปิดความผิด
ให้เป็นความผิดของจำเลยที่ 2 แต่ผู้เดียว แต่เป็นการแจ้งเรื่องราวเหตุการณ์ที่ประสบมาจากการ
กระทำความผิดของตนยิ่งกว่าเป็นการปรากฏกลั่นแกล้งจำเลยที่ 2 นาย ส. ไม่เคยมีสาเหตุ
โกรธเคืองกับจำเลยที่ 2 และให้การต่อหน้ามารดาของตน ที่ปรึกษาทนายความและ
นักสังคมสงเคราะห์ เชื่อว่านาย ส. ให้การในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนด้วยความสมัครใจ เมื่อ
พิจารณาตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าแล้ว น่าเชื่อ
ว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ จึงรับฟังประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์และโจทก์ร่วมเพื่อลงโทษ
จำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง (1)
และมาตรา 227/1 ซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบคำเบิกความของโจทก์ร่วมและนางสาว ข. แล้ว
สอดคล้องต้องกัน พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมจึงมีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ที่จำเลยที่ 2 นำสืบ
ปฏิเสธอาชญากรรมที่อยู่ไม่มีน้ำหนักหักล้าง ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาว่าโจทก์ร่วมให้การในชั้นสอบสวนเมื่อวันที่
21 มกราคม 2564 โดยไม่ได้ระบุชื่อจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายทั้งที่โจทก์ร่วมเบิกความว่ารู้จักจำเลยที่ 2
มาก่อน โดยโจทก์ร่วมระบุเพียงว่าถูกชายฉูดเข้าไปในห้อง เป็นชายวัยรุ่น เป็นชาวไทย
อายุประมาณ 18 ปีเศษ รูปร่างสมส่วน สูงประมาณ 170 เซนติเมตร อย่างอื่นปกติ แต่จำเลยที่ 2
อายุ 32 ปี จำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่คนร้ายนั้น เห็นว่า โจทก์ร่วมเบิกความเพียงว่ารู้จักและเคยเห็นหน้า
จำเลยที่ 2 มาก่อน ไม่ปรากฏว่าโจทก์ร่วมรู้จักชื่อจำเลยที่ 2 ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ก็ให้การว่ารู้จัก
โจทก์ร่วม แต่ไม่เคยพูดคุยกัน แสดงว่าโจทก์ร่วมไม่รู้จักชื่อจำเลยที่ 2 มาก่อน และโจทก์ร่วมยัง
ให้การต่อไปว่าเห็นอีกครั้ง พอจำได้ อันบ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมจำหน้าจำเลยที่ 2 ได้ กรณีไม่เป็นพิรุธที่ชั้น
สอบสวนโจทก์ร่วมไม่ได้ระบุชื่อจำเลยที่ 2 ตั้งแต่ให้การครั้งแรก ส่วนที่โจทก์ร่วมให้การว่าคนร้าย
อายุประมาณ 18 ปีเศษนั้น เป็นเพียงการกะประมาณซึ่งอาจคลาดเคลื่อนได้เป็นเรื่องปกติ หาเป็น
พิรุธไม่เช่นกัน ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาต่อไปว่าโจทก์ร่วมชี้ภาพถ่ายของจำเลยที่ 2 จากข้อมูลทะเบียน
ราษฎรเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2564 แต่ข้อมูลทะเบียนราษฎรพิมพ์เมื่อวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564
ก่อนโจทก์ร่วมชี้ภาพถ่ายจำเลยที่ 2 เห็นว่า แม้วันที่ที่พิมพ์ภาพถ่ายจำเลยที่ 2 จากข้อมูลทะเบียน
ราษฎรและวันที่ที่โจทก์ร่วมชี้ภาพถ่ายดังกล่าวจะไม่สอดคล้องกันดังที่จำเลยที่ 2 ฎีกา แต่โจทก์ร่วม
ยืนยันภาพถ่ายของจำเลยที่ 2 ว่าเป็นคนร้ายและยังให้การยืนยันต่อพนักงานสอบสวนเมื่อวันที่ 24
กุมภาพันธ์ 2564 ข้อแตกต่างเกี่ยวกับวันดังกล่าวจึงไม่ใช่สาระสำคัญ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกาต่อไปว่า
โจทก์ร่วมสนทนากับนาย น. ทางโปรแกรมเฟซบุ๊ก เมสเซนเจอร์ โดยโจทก์ร่วมถามว่าวันเกิดเหตุมี
พี่ ก. (หมายถึงจำเลยที่ 2) ปะ นาย น. ตอบว่าพี่ไม่รู้ จำไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับที่โจทก์ร่วมให้การใน
ชั้นสอบสวนครั้งแรก จำเลยที่ 2 จึงไม่ใช่คนร้ายนั้น เห็นว่า โจทก์ร่วมเพียงจำหน้าคนร้ายที่ฉูดโจทก์
ร่วมเข้าไปข่มขืนกระทำชำเราได้ แต่ไม่รู้จักชื่อคนร้าย โจทก์ร่วมจึงต้องการสอบถามชื่อคนร้ายดัง
กล่าวว่าเป็นจำเลยที่ 2 หรือไม่ ข้อนี้ไม่ได้บ่งชี้ว่าโจทก์ร่วมจำหน้าจำเลยที่ 2 ไม่ได้ ที่จำเลยที่ 2 ฎีกา
ต่อไปว่าพนักงานสอบสวนไม่ได้เก็บเยื่อกระดาษของจำเลยที่ 2 ไปตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบ
ดีเอ็นเอของโจทก์ร่วมนั้น เห็นว่า ข้อนี้เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวนในการรวบรวม
พยานหลักฐาน ไม่ได้บ่งชี้ว่าจำเลยที่ 2 ไม่ใช่คนร้าย ส่วนฎีกาข้ออื่นของจำเลยที่ 2 ไม่เป็น

สาระสำคัญที่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป ไม่จำต้องวินิจฉัย ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายร่วมกับพวกข่มขืนกระทำชำเราโจทก์ร่วมอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิง การกระทำของจำเลยที่ 2 จึงเป็นความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น อนึ่ง คดีนี้และคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น เหตุเกิดวันเดียวกันและสถานที่เดียวกัน จึงมีความเกี่ยวพันกันจนอาจพ้องเป็นคดีเดียวกันได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 160 วรรคหนึ่ง การนับโทษต่อจึงต้องอยู่ในบังคับของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) กล่าวคือ ไม่ว่าจะมีการเพิ่มโทษ ลดโทษ หรือลดมาตราส่วนโทษด้วยหรือไม่ก็ตาม เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกทั้งสิ้นต้องไม่เกินห้าสิบปี เว้นแต่กรณีศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิต ดังนั้น เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 ในแต่ละคดีมีกำหนด 37 ปี 4 เดือน แล้วนำโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้นมานับต่อจากคดีนี้ได้ ซึ่งเมื่อรวมโทษทุกคดีแล้วโทษจำคุกเกินห้าสิบปี ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษา โดยมีได้กำหนดว่าเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วโทษจำคุกต้องไม่เกินห้าสิบปีจึงไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีความฝ่ายใดยกขึ้นอ้างศาลฎีกาก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 พิพากษาแก้เป็นว่า นับโทษจำคุกของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1036/2564 ของศาลชั้นต้น ต่อจากโทษของจำเลยที่ 1 ในคดีหมายเลขแดงที่ อ 1035/2564 ของศาลชั้นต้น แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว โทษจำคุกต้องไม่เกินห้าสิบปีตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7

องค์คณะ

จักษ์ชัย เยพิทักษ์ · รัชชัย รัตนเหลียม · ปรีชา เชิดชู

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4943/2567>